

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/268/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1215211555
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1215211555.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Romana Majerského v právnej veci žalobcu: Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s., Grösslingova ul. č. 77, Bratislava, IČO: 31 351 026, proti žalovaným: X/ T. W., R.. XX. XX. XXXX, hlásený pobyt bezdomovca, K. Č. D. - W., K. B.. Č.. XX, D., X/ X.. K. W., R.. XX. XX. XXXX, R. D. Ž. B.. Č.. XXX, H., zastúpená opatrovníčkou Danou Patkovou, pracovníčkou Okresného súdu Bratislava V, o zaplatenie istiny 2. 118, 10 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30. júna 2016, č. k. 21C/194/2015 - 132, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie z r u š u j e a vec vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu v časti riadneho úroku vo výške 5 % p. a. z istiny odo dňa 30. 01. 2015 do zaplatenia, poplatku z omeškania za pridelenie cieľovej sumy pred dosiahnutím cieľového hodnotiaceho čísla vo výške 0, 25 % účtovaný štvrťročne z dlžnej sumy od dňa 30. 01. 2015 do zaplatenia. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 226, § 52 ods. 1, 2, 3, § 559 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 3 Nariadenia č. 87/1995 Z. z. (správne Nariadenia vlády SR, pozn. odvolacieho súdu) a vecne tým, že zmluvný vzťah medzi stranami sporu posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu s tým, že žaloba žalobcu v časti žalovanej istiny bola dôvodná, keď mal za nepochybné, že žalovaní uzavreli so žalobcom úverovú zmluvu, resp. ručiteľský záväzok, pričom svoje povinnosti riadne a včas platiť splátky úveru od augusta 2014 riadne neplnili, a preto im dorúčením výzvy na okamžité zaplatenie celej dlžnej sumy úveru listom zo dňa 29. 01. 2015 vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi zostatok nesplateného úveru v celkovej výške 2. 118, 18 eur, čím fakticky došlo zo strany žalobcu k ukončeniu zmluvného vzťahu so žalovaným 1/ a následne aj so žalovanou 2/, keďže ručiteľský záväzok je viazaný na zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovanou 2/, z dôvodu ktorého si žalobca už nemôže voči žalovaným uplatňovať ďalšie nároky z úverovej zmluvy - riadny úrok vo výške 5 % z dlžnej sumy od 30. 01. 2015 do zaplatenia, poplatok za pridelenie cieľovej sumy pred dosiahnutím cieľového hodnotiaceho čísla vo výške 0, 25 %, účtovaný štvrťročne z dlžnej sumy od 30. 01. 2015 do zaplatenia, nakoľko zmluvný vzťah medzi stranami sporu skončil vyčísleným zostatku úveru, ktorý je predmetom tohto konania a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 143/98, v ktorom konštatoval, že nakoľko je platenie úrokov z omeškania dôsledkom omeškania, za omeškание s ich platením už ďalšie úroky z omeškania nepatria. Uviedol, že ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, nie je dôvod na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby spotrebiteľom, keďže v opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav (správne nekonformný, pozn. odvolacieho súdu), kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ nevrátil, t. j. de facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej

zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Uviedol, že takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom uvedené vyplýva aj z rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co 190/2014, kde sa uvádza, „že niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržovanie finančných prostriedkov sankcie, či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Dodávateľ úveru je ten, kto peniaze má a chce ešte viac. Na druhej strane vystupuje spravidla najmä pri drobných úveroch osoba, ktorá nemá ľahké sociálne postavenie. Je preto mimoriadne dôležité akékoľvek krízové stavy vyrovnať maximálne koľko sa len dá v súlade s imperatívom ekvity. To však nejde, ak sa priznajú úroky popri úrokoch z omeškania, pretože sa nabúra celý zmysel ochrany pred drastickým a nekonečným nabaľovaním istiny v rozpore s ratio legis zákonom upraveného sankčného mechanizmu (§ 517 ods. 2 v spojení s n.v. 87/1995 Z. z.). Argumentácia o vhodnosti tlaku na dlžníka nadmerným úročením je až nezodpovedná najmä v prípadoch, ak objektívne nastali v živote dlžníka ťaživé situácie alebo veriteľ podcenil bonitu spotrebiteľa a následne prikočil k zmene záväzku formou jednorazového, mimoriadneho zosplatnenia. Úroky za poskytnutie úveru sa na rozdiel od odplaty za akúkoľvek inú odplacnú službu, či kúpu tovaru odlišujú tým, že plynutím času narastajú (cena za poskytnutú službu narastá). Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3 a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z dôvodov vysvetlených a uvedených vyššie, dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Je nepravdepodobné, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne“. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co/182/2011, podľa ktorého „zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania, je obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka o administratívnom strope úrokov z omeškania. Dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania (§ 369 Obchodného zákonníka). Nie je teda možné priznať úroky z úveru v čase po splatnosti celého úveru, pokiaľ tu nastupuje režim platenia úrokov z omeškania“. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že žalovaní svoj záväzok platiť úver riadne a včas nesplnili, v dôsledku čoho bol žalobca nútený od zmluvy odstúpiť, čím sa žalovaní dostali s plnením peňažného dlhu do omeškania, pričom zosplatnenie (de fault) ako jednostranný právny úkon veriteľa zásadne mení pôvodne dohodnutý úverový vzťah a nakoľko dohoda o platení úrokov aj po zosplatnení úveru je odklonom od dispozitívnej normy zákona v neprospech spotrebiteľa, žalobu v časti riadneho úroku vo výške 5 % p. a. z istiny odo dňa 30. 01. 2015 do zaplatenia, poplatku za pridelenie cieľovej sumy pred dosiahnutím cieľového hodnotiaceho čísla vo výške 0, 25 % účtovaný štvrťročne z dlžnej sumy odo dňa 30. 01. 2015 do zaplatenia zamietol ako nedôvodný. Uviedol, že žalobcovi nepriznal trovy v odvolacom konaní, nakoľko si ich neuplatnil a ani mu v odvolacom konaní žiadne nevznikli.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanému (zrejme žalobcovi, pozn. odvolacieho súdu), aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p.), z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ C. s. p.), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), a napokon z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C. s. p.), a navrhol napadnuté rozhodnutie zmeniť a jeho žalobe v časti uplatnených

nárokov vyhovieť. Namietol, že súd prvej inštancie mu napadnutým rozsudkom opätovne nepriznal po zosplatnení úveru riadny úrok ani poplatok za pridelenie s rovnakým odôvodnením, že doručením výzvy na okamžité splatenie celej dlžnej sumy listom zo dňa 29. 01. 2015 došlo fakticky z jeho strany k ukončeniu zmluvného vzťahu, z dôvodu ktorého si voči žalovanému už nemôže uplatňovať ďalšie nároky z úverovej zmluvy (riadny úrok vo výške 5 % z dlžnej sumy od 30. 01. 2015 do zaplatenia, poplatok za pridelenie cieľovej sumy pred dosiahnutím cieľového hodnotiaceho čísla vo výške 0, 25 % účtovaný štvrťročne z dlžnej sumy odo dňa 30. 01. 2015 do zaplatenia, keď poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo/143/98 s tým, že povinnosť platiť úroky z omeškania je už dôsledkom omeškania, za omeškanie s ich platením už ďalšie úroky z omeškania nepatria, nakoľko nie je zrejmé, ako predmetná výroková časť rozhodnutia má odôvodňovať rozhodnutie súdu prvej inštancie, keďže predmetom konania úroky z úrokov vôbec nie sú a nikdy ich ani nežiadal. Poukázal na skutočnosť, že sa okrem zaplatenia istiny domáha zaplatenia aj riadneho úroku ako ceny za poskytnutie peňažných prostriedkov a preto ich nie je možné stotožniť s úrokmi z omeškania, na čo aj súd prvej inštancie upozornil odvolací súd v uznesení zo dňa 28. 01. 2016, sp. zn. 10Co/12/2016 s tým, že je otázne, či súd prvej inštancie rozhodoval o nárokoch, ktoré sú predmetom konania, nakoľko jeho argumentácia nemá žiadny súvis s nárokmi, ktoré si v konaní uplatnil, keďže uplatnená úroková sadzba pozostáva z riadneho úroku vo výške 5 % p. a v súlade s ust. § 497 Obchodného zákonníka (na základe ktorého aj vznikol medzi ním a žalovaným právny vzťah) úrokov z omeškania vo výške 2 % p. a. v súlade s § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka a poukázal na odôvodnenie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 Obdo/67/2013, v ktorom v celom rozsahu akceptoval jeho tvrdenia v obdobnej veci a priznal mu v celom rozsahu uplatňovaný nárok, a zároveň sa vysporiadal aj s jeho postupom ohľadne žiadosti o okamžité splatenie úveru, uplatňovaného riadneho úroku, ako aj úroku z omeškania. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 13. 03. 2012, sp. zn. 7Co/340/2011 v obdobnej veci, rozhodnutie zo dňa 14. 12. 2015, sp. zn. 11Co/457/2015 a súdne rozhodnutia ďalších súdov SR. Uviedol, že ust. § 1 ods. 2, § 261 ods. 1 písm. d), § 263 ods. 1 Obchodného zákonníka stanovujú, že právne vzťahy, ktoré vzniknú podľa Obchodného zákonníka sa prednostne upravujú podľa týchto ustanovení a až v prípade, ak takejto právnej úpravy niet, nastupuje občianske právo so svojim právnymi predpismi. Žalobca vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že si dovoľí podotknúť a zároveň sa opýtať, či mal súd za to, že podstatné porušenie zmluvných dojednaní úverovej zmluvy a nesplácanie sa má odmeniť zníženou úrokovou sadzbou, t. j. úrokovou sadzbou vo výške 2 % p. a., nakoľko pokiaľ by žalovaný splácal poskytnutý úver riadne a včas, úročil by sa vyššou úrokovou sadzbou 5 % p. a a úrokom 0, 25 % účtovaným štvrťročne z dlžnej sumy ako poplatkom za pridelenie cieľovej sumy a namietol, že súd prvej inštancie svojim rozhodnutím zvyhodňuje neplatiacich klientov a odmeňuje porušovanie zmluvných dojednaní zmluvy s tým, že ak by bol názor súdu správny, tak žiadnemu klientovi sa neoplatí dodržiavať zmluvné podmienky, nakoľko po zosplatnení úveru, ich veriteľ odmení za porušenie zmluvných dojednaní znížením úrovekovej sadzby. Uviedol, že zákonodarca okrem iného vytvoril aj osobitnú kategóriu tzv. absolútnych obchodných záväzkových vzťahov, medzi ktoré patrí aj zmluva o úvere, ktoré vymedzil v § 261 ods. 6 písm. d), pričom ide o kogentné zákonné ustanovenie, ktoré nie je možné vylúčiť, resp. ktoré nie je možné dohodou strán zmeniť s tým, že do tejto osobitnej kategórie patrí aj zmluva o úvere/úverová zmluva, ktorá bez ohľadu na povahu účastníkov predmetného záväzkovo - právneho vzťahu, sa výlučne spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, a to jeho treťou časťou, ktorá neobsahuje len všeobecné ustanovenia ohľadom záväzkov, ale aj konkrétne zmluvné typy a s tým súvisiace práva a povinnosti zmluvných strán. Uviedol, že skutočnosť, že predmetný zmluvný vzťah medzi ním a žalovanými 1/ a 2/ je potrebné posudzovať ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, automaticky neznamená vylúčenie aplikácie akéhokoľvek ustanovenia Obchodného zákonníka, nakoľko v zmysle aktuálnej právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, sa za spotrebiteľskú zmluvu považuje každá zmluva, bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom, t. j. spotrebiteľskými zmluvami sú aj zmluvy, ktoré sú uzatvárané v zmysle príslušných ustanovení Obchodného zákonníka, čo zákonodarca nespochybňuje. Poukázal na ust. § 506 Obchodného zákonníka (ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi), ktoré obsahuje osobitnú úpravu dôsledkov omeškania dlžníka a aplikuje sa vtedy, ak zmluva neobsahuje odchylnú úpravu, čím sa nepochybne dáva veriteľovi možnosť odstúpiť od zmluvy, pričom veriteľ však nemusí pristúpiť ku kroku smerujúcemu k eliminácii zmluvy s tým, že nesplácanie úveru dlžníkom (žalovanými) je podstatným porušením dojednaného vzťahu, pričom dané ustanovenie je dispozitívnym ustanovením, t. j. účastníci zmluvného vzťahu majú v nadväznosti na uvedené ustanovenie zmluvnú voľnosť v tom smere, ako si dohodnú postih za podstatné porušenie

zmluvy. Poukázal na skutočnosť, že zo strany žalovaných došlo v priebehu roku 2014 k porušeniu zmluvných povinností, a to povinnosti splácať poskytnuté finančné prostriedky pravidelnými mesačnými splátkami, pričom poberatelia úveru (žalovaní 1/ a 2/), ani napriek opakovaným upozorneniam vzniknutý nedoplatok neuhradili, z dôvodu ktorého využil svoje oprávnenie a požiadal dňom 29. 01. 2015 o okamžité splatenie úveru a zároveň zvýšil platnú úrokovú sadzbu celého zostatku úveru o 2, 00 % p. a. nad pôvodne dohodnutú úrokovú sadzbu, t. j. ako veriteľ postupoval v súlade so všetkými zákonnými ustanoveniami a využil svoje zákonné možnosti, keď v súlade s čl. V bod 3 Zmluvy požiadal dňom 31. 07. 2012 o okamžité splatenie úveru, a preto právny názor súdu prvej inštancie deklarovaný v napadnutom rozhodnutí, týkajúci sa nepriznania riadneho úroku a poplatku, nemá žiadnu právnu oporu v právnom poriadku a predstavuje porušenie ústavou garantovaných práv. Namietol nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, nakoľko neobsahuje zákonom vyžadované náležitosti, je úplne nepresvedčivý s tým, že rozhodnutie, ktoré je založené na nevysvetlených postulátoch súdu v súvislosti s „hrubou nadvládou dodávateľa voči spotrebiteľovi“ a žalobcom ako „dodávateľom úveru kto peniaze má a chce ešte viac“, nemá charakter riadne, vecne a presvedčivo odôvodneného rozhodnutia, pričom odôvodnenie, v ktorom supljuje emotívna snaha vyjsť v ústrety spotrebiteľovi právne argumenty a logické zdôvodnenia, mu sťažuje možnosť relevantne skutkovo a právne argumentovať. Poukázal na skutočnosť, že úlohou súdu je zákon vykladať, ale nie do takej miery, aby sa staval do pozície toho, kto o zákone polemizuje a vytvára súdy o tom, ktorá časť právneho predpisu je podľa neho nespravodlivá a neaplikovateľná, nakoľko tento postoj je v príkrom rozpore s princípom právnej istoty, ktorý je nosným ústavným princípom s tým, že princíp podnikania banky je založený na požičiavaní istému okruhu osôb za dohodnutých podmienok s cieľom dosiahnuť zisk, keď potreba dosiahnutia zisku je regulérnou, ba priam nevyhnutnou súčasťou podnikania, zvlášť bankového, ktorá chráni množstvo iných klientov pred nepriaznivými následkami v podobe krachu finančnej inštitúcie. Uviedol, že vzhľadom na uvedené nerozumie postoj súdu prvej inštancie, ktorý sa k tejto skutočnosti stavia z pohľadu poskytovateľa úveru vyslovene dehonestujúco s tým, že banky sú svojim charakterom prísne regulované, pričom ich podnikanie vychádza z prostého a pochopiteľného záujmu niekoho, kto istý obnos finančných prostriedkov nemá, o jeho zabezpečenie, za ním akceptovaných podmienok.

3.

Žalovaný 1/ a opatrovníčka žalovanej 2/ sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

4.

Odvolací súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 380 CSP a § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP (zákon č. 160/2015 Z. Z. v znení účinnom od 01. 07. 2016, Civilný sporový poriadok), túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť z dôvodu, že konanie pred súdom prvej inštancie trpelo takými vadami, ktoré mali za následok, že k vydaniu rozsudku vôbec nedošlo, pričom súd prvej inštancie týmto nezákonným postupom porušil právo strán sporu na spravodlivý proces.

5.

Podľa § 470 ods. 1 CSP (zákon č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

6.

Podľa § 470 ods. 2 CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

7.

V posudzovanej veci ide o v poradí druhý rozsudok súdu prvej inštancie, keď rozsudok zo dňa 23. októbra 2015, č. k. 21C/194/2015 - 97, ktorým uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne 2. 118, 10 eur s 2 % úrokom z omeškania ročne od 30. 01. 2015 do zaplatenia a vo zvyšku žalobu zamietol, zrušil Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 28. januára 2016, č. k. 10Co/12/2016 - vo výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku zamietol z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom uložil prvoinštančnému súdu povinnosť vo veci opätovne rozhodnúť, zistený skutkový stav veci posúdiť po právnej stránke a najmä vypracovať rozhodnutie vo veci zákonom predpísaným spôsobom, t. j. tak, aby bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa preskúmateľné a spĺňalo zákonné požiadavky vyplývajúce z ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

8.

Z obsahu spisu vyplýva, že po tom, ako súd prvej inštancie doručil stranám sporu uznesenie odvolacieho súdu, ktorým bol v poradí prvý rozsudok zrušený, vyznačila súdna tajomníčka na rozsudku čiastočnú právoplatnosť a spis dňa 20. 05. 2016 (viď č. I. 130 spisu) predložila zákonnej sudkyňi na ďalší postup, ktorá obratom už dňa 24. 05. 2016 nariadila spisovej kancelárii, aby spis predložila VSÚ na vyhotovenie rozsudku s poznámkou „konzultovať so sudcom“ (č. I. 131 spisu).

9.

Podľa § 115 ods. 1 O. s. p. (Občiansky súdny poriadok, účinný do 30. 06. 2016), ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, súd nariadi na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná.

10.

Podľa § 115 ods. 2 O. s. p., predvolanie sa musí účastníkom doručiť tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať.

11.

Podľa § 115a ods. 1, 2 O. s. p., na prejednanie veci samej nie je potrebné nariaďovať pojednávanie, ak to nie je v rozpore s požiadavkou verejného záujmu a ak možno vo veci rozhodnúť len na základe listinných dôkazov predložených účastníkmi a účastníci s rozhodnutím vo veci bez nariadenia pojednávania súhlasia alebo sa výslovne práva na verejné prejednanie veci vzdali. Pojednávanie nie je potrebné nariaďovať ani v drobných sporoch.

12.

Podľa § 156 ods. 1 O. s. p., rozsudok sa vyhlasuje vždy verejne; vyhlasuje ho predseda senátu alebo samosudca v mene Slovenskej republiky. Uvedie pritom výrok rozsudku spolu s odôvodnením a poučením o odvolaní a o možnosti výkonu rozhodnutia.

13.

Podľa § 156 ods. 3 O. s. p., vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

14.

Podľa § 40 ods. 1 O. s. p., o úkonoch, pri ktorých súd koná s účastníkmi alebo vykonáva dokazovanie, spisuje sa zápisnica. V zápisnici sa najmä označí prejednávaná veci, uvedú sa prítomní, opíše sa priebeh dokazovania a uvedie sa obsah prednesov a výroky rozhodnutia; ak nahrádza zápisnica podanie, musí mať aj jeho náležitosti.

15.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že zápisnica o pojednávaní musí vždy obsahovať všetky podstatné okolnosti a poučenia poskytnuté súdom, presný čas začiatku a skončenia pojednávania, dobu počas ktorej bolo pojednávanie prerušené a podpis predsedu senátu a asistenta, ktorý ju spísal alebo vyhotovil jej prepis. Pod opisom priebehu pojednávania je nutné rozumieť taký opis, ktorý odráža nielen to, čo sa v skutočnosti na pojednávaní uskutočnilo, ale aj to, aká bola postupnosť jednotlivých procesných úkonov.

16.

Podľa § 52a zák. č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy, ak súd vo veci rozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, o verejnom vyhlásení rozsudku sa spíše zápisnica. Na zápisnicu o verejnom vyhlásení rozsudku sa ustanovenia § 52 vzťahujú primerane.

17.

Z dikcie citovaných zákonných ustanovení teda vyplýva, že k vydaniu meritórneho rozhodnutia môže dôjsť výlučne na pojednávaní, ktoré je súd vždy povinný nariadiť a predvolať naň riadne strany sporu a zároveň o pojednávaní vyhotoviť zápisnicu s tým, že v prípade, ak rozhoduje súd bez nariadenia ústneho pojednávania, je povinný oznámiť miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením, avšak zároveň aj o verejnom vyhlásení rozsudku zápisnica spísaná bezpodmienečne musí byť.

18.

V prejednávanej veci je nesporné, že súd prvej inštancie konal v rozpore s dikciou citovaných zákonných ustanovení, t. j. v priamom rozpore so zákonom, nakoľko na vydanie daného rozsudku nenariadil žiadne pojednávanie, prípadne neoznámil ani miesto a čas vyhlásenia rozsudku (§ 156 ods. 3), keďže zákonná sudkyňa iba dala pokyn vyššiemu súdnemu úradníkovi, aby vyhotovil rozsudok (č. I. 131 spisu), ktorý sa v písomnej forme nachádza hneď na nasledujúcej strane č. 132 spisu, t. j. k vyhláseniu napadnutého rozsudku doposiaľ vôbec nedošlo.

19.

Odvolací súd považuje v súvislosti s pokynom zákonnej sudkyne prejednávajúcej daný spor, ktorým uložila spisovej kancelárii predložiť spis vyššiemu súdnemu úradníkovi na vyhotovenie rozsudku za potrebné uviesť, že pokiaľ si už zákonná sudkyňa „ulahčila“ ukončenie tohto sporu tým, že rozsudok dala vypracovať vyššiemu súdnemu úradníkovi, bolo jej povinnosťou minimálne sa oboznámiť s jeho obsahom, nakoľko by malo byť elementárnou čťou každého sudcu, po ktorého menom je vydané rozhodnutie, vedieť aké rozhodnutie a s akým odôvodnením je zo súdu pod jeho menom vôbec expedované.

20.

V posudzovanej veci je však nepochybné, že sa zákonná sudkyňa s obsahom rozhodnutia, k vydaniu ktorého zákonným spôsobom doposiaľ nedošlo, avšak pod ktorým je podpísaná, vôbec neoboznámila, nakoľko ako správne uviedol žalobca v odvolaní, argumentácia súdu prvej inštancie uvedená v odôvodnení tohto rozhodnutia nemá žiadny vecný súvis s nárokom, ktorý si žalobca v konaní uplatnil.

21.

Odvolací súd zároveň dáva súdu prvej inštancie do pozornosti, že napriek tomu, že toto nezákonne vydané rozhodnutie neobsahuje žiadny výrok o náhrade trov konania, v jeho odôvodnení prvoinštančný súd uviedol, že žalobcovi nepriznal trovy odvolacieho konania, nakoľko si ich neuplatnil a v odvolacom konaní mu ani žiadne trovy nevznikli.

22.

Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vec mu vrátil podľa § 391 ods. 1 CSP na ďalšie konanie, v ktorom bude povinnosťou súdu prvej inštancie kvalifikovaným spôsobom o nároku žalobcu rozhodnúť, riadne zistiť skutkový stav veci (§ 132 ods. 1, § 185 ods. 1, 2, 3 CSP), vykonané dôkazy vyhodnotiť v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnúť v súlade s ust. § 215 ods. 1, 2 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodiť záver, ktorý je nutné správne a dostatočne odôvodniť v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z ust. § 220 ods. 2 CSP. 23.

O náhrade trov konania rozhodne súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP). 24.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá CSP v spojení s § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 422 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).